

A FELHŐK ÖSSZEGYŰLTEK

Ahogy testéből távozott a meleg folyadék, érzékeit teljesen átadta az eufória csodálatos kéjének. Úgy tűnt, soha nem ér véget a csökkeni nem akaró folyam, egész nap ezen dolgozott. Kezén a borsódzó öröm jeleként ágaskodtak a szőrszállak. A tömlöcszerű helyen újfent a friss ammónia szag érződött a legerősebben, hogy aztán pillanatokon belül belevesszen az előző pisálások bűzébe. A gőzölgő húgy a lány fejről a padlóra csöpögött, aminek lejtését és vájátát úgy alakították ki, hogy a végén egy folyamként összeolvadva egy vödörbe torkolljon.

- Szép nagyra nősz ettől, meglásd! – inzultálta az alatta kuporgót, miközben az utolsó cseppeket rázta le a makkjáról.

A férfi háta mögött beszűrődő beszédfoszlányok megkerülhetetlen bizonyítéka volt, a tortúrának koránt sincs vége. A nedves földön kuporgó csendben tűrte a megaláztatást, a hosszú évek kínjai meghunyászkodásra ítélték.

*

A mélység lakói öntudatlanul etették a háborgó szellemét, dagasztva a lelkében növekv..., ami táptalajként szolgált a megszületéséhez.

A szellemvándor (részlet)

Ismeretlen szerző

*

Az ovális termet halványzöld színben fluoreszkáló kövek ragyogták be. Serényen tüsténkedő maszkos alakok gondoskodtak a smaragdhoz hasonló ékkövek szabályos elrendezéséről. A mai korból már kipusztult fa szimbóluma majdnem teljesen elkészült. A három szintre osztott vallási jelképből már csak a szerteágazó lombkorona hiányzott. Alul a gyökerek végigszaladtak a szoba alsó széléig, és a közepén elhelyezkedő vastag törzs is fenségesen ragyogott. A készülődő ágak mellett néhányan füstölőket helyeztek el, színes port szórtak a levegőbe vagy a kőbevésett rúnákat töltötték meg életesszenciával.

A nyitott bejáratnál két alak, kezükben meztelen testtel jelentek meg. Az elsőt szinte azonnal még egy követte, majd egy harmadik is. A végén összesen hét hullát terítettek szét a gyökereket utánzó kősoroknál. Többük testén komolyabb elváltozások,

szembetűnő mutációk jelei mutatkoztak. Teljesen megborotválták őket, csupasz bőrfelületükre rúnákat véstek, némelyiknek tetőtől talpig.

Az áldozatok felkészítése alatt el is készültek a fával. A művészi alkotás teteje egy pontba koncentrált a kacifántos ágakat, helyet hagyva a személynek, akin végrehajtják a ceremóniát.

- Hozzátok – szolt egy ellentmondást nem tűrő hang.

A szertartáshoz minden készen állt. A természet lassan mindenki elhagyta, közülük jópáran a megszólalt mellett elhaladva térdre borultak és érthetetlen szavakat motyogva továbbálltak. A kiürült teremben felkavarodott az ezernyi illat, az egyedül maradt férfi mélyeket lélegzett a furcsa melanzsból. Ujjjaival az állán dobolt, érezte a közeledőket. A találkozásukkor mindig elfogta az idegesség, szeretett volna rágyújtani.

A folyosón megjelenő három alak hatalmas csontkoponyával rejtette el arcát. A szemeödrök és orrüregén kívül nem volt fedetlen részük. Ahogy a belépőkkel kereste a szemkontaktust, nem tudta volna megmondani, nyitott vagy csukott szemmel járnak e. A díszes öltözetük élő bizonyítékként szolgált rangjukról. Kasmír sámáni pozíciója még őt is kötelezte a meghunyászkodásra az öregek előtt. Hódolata jeleként arcul csapta magát, tekintetét végig rájuk szegezve térdre borult, kezével a tisztelet pecsétjét formálta. A három jövevény ügyet sem vetett a férfirra, gépiesen ellenőrizni kezdték a rituálé minden apró részletét.

Amíg a vizsgálódás zajlott, egy újabb mezítelen testet hoztak be, ám az előzőekkel ellentétben nem nyírták le a szőke hajkoronáját. Fehér testén számtalan különös formájú heg dudorodott ki. Talpán a bőr lenyúzva, mindkét sarkát, mintha patkány rágta volna.

Az öregek közül a medvekoponyát viselő vette át a lány élettelennek tűnő vázát. Az ernyedte fej pont Kasmír irányába lengedezett, farkasszemet nézett a nyitott szemű lánnyal. Nem tartott sokáig, a kőből épített famotívum legvégébe cipelték a leányt, úgy fordítva a testet, hogy a fejénél végződjenek mind a vékony, mind a vastag ágcsápok.

Kintről egyre hangosabban lehetett hallani a lélekcsalogató rituálék alatt felhangzó hangszerek játékát. A zene révületéből egy kövérebb izzadtságcsepp ébresztette fel. Ujjával próbálta kitörölni szeméből a sós lét, miközben másik szabad kezével elkezdett átöltözni. Fentről haladt lefelé. Agancsos koponyamaszkját óvatosan vette le. A megannyi bővölettel megáldott tárgy szinte a testének részét képezte.

Következőként a felsőruházatot. Könnyen bújt ki belőle, haját már jó előre varcsokba kötötte össze, a zöldes fényben testén felfénylettek a szellembűvölő idézetek, túlvilági megjelenést kölcsönözve az idézőnek. Csuklójától a könyökéig csontereklyéinek serege foglalt helyet. Lábbeli eredetileg sem volt rajta, így utoljára a már többször foltozott nadrág került le. A férfi combja erősen szarusodott, pikkelyes páncéllemezekkel borított. A mutáció nem válogat.

Miután megszabadult minden felesleges ruhaneműjétől, varázscsapásra ott termettek társai, hogy gondoskodjanak az elvitelükről. Egyikük tenyérméretű szövetságot nyújtott Kasmír felé, benne farkasgyökérrel. A szellemi sík elleni védelmikör legfontosabb alapanyaga. Másik kezébe egy gőzölgő, agyarból faragott

kürtöt nyomtak. A nem túl bizalomgerjesztő nedűt egy húzásra kiszlopálta. A savanyú íz arcizmait összerántotta, de ebből kívülről semmi nem látszott. Az italtartót visszaadta, a kis tasakot pedig ideiglenesen az ujjára kötözte. Figyelmét a mellette várakozónak szentelte. Ezt a részt gyűlölte a legjobban. Szemével a vékony, csontból faragott tút méregette, melynek végét kampó alakúra formálták. Halk *chhhh* hagyta el a száját, de elnyelte a kintről bezúduló dallam.

Fogával erősen összezárt, az előbb elfogyasztott főzet nem csillapította százszázalékosan a fájdalmat. Lezárt szemhéja mögül az elméjében fellobbanó fényeket üldözte, így terelve el gondolatát a kellemetlen folyamatról. Ki-be járt a tű, húzta szorosra az állati ínakkal összezárt ajkakat. A lyukakon kiserkenő vércseppeket felitatták, sóval dörzsölték be.

Az eljárás végeztével mindössze ketten maradtak a helyiségben, ő és az orrszarvú koponyás öreg, a szócső.

- Az oroszlánok ellen - kezdett bele mély, rekedtes hangjával -, egyedül állt ki. Sokan jöttek érte, a karmuk egymást tépte, a legerősebb talpon maradt - gyűrte lassú tempóban a szavakat.

A férfi szemébe ijedtség költözött. Utálta a talányokban beszélőt, és főleg, mert múlt időt használt, mintha már mindenben túl lennének... *Az oroszlánok bizonyára a vad, vérszomjas szellemeket rejtik, az egyedüllét pedig... csak én leszek jelen az idézésen. Minél több sámán, és minél hatalmasabb erővel rendelkező vesz részt, annál kisebb az esélye, hogy egy erősebb jelenlét fedje fel magát. Kockára tesznek mindent. Kockára teszik az életem!*

- Megszelídítette. - Az utolsó szónál faképpnél hagyta Kasmírt. A sámán akkor sem tiltakozott volna, ha nem lett volna a szája összevarrva. A sikerre buzdító szó nem érte el a kellő hatását, de van a halálnál sokkal borzalmasabb is. A félelem kellőképp ösztönzően hatott.

A füstölők végett a kör alakú teremben a légzés még nehezebbé vált. A zölden pislákoló kövek közt egyensúlyozva lépkedett, nem szerette volna megbolygatni a már kész mintázatot. A beavatatlanok számára egyszerű, világító kavicsoknak tűnő tárgyak sötét, mély titkokat hordoztak, amik még Kasmír előtt is csupán homályos sejtéseként léteztek. *Mennyi életet vehetett el a csontok gazdája?* - borzongott meg legbelül, ahogy megrohmozták a tárgyon ragadt lelkek a mentális pajzsát. Az agancsos férfi törökülésben helyezkedett el, a lány feje karnyújtásnyira tőle. Az ujjáról letekerte és kibontotta a tasak tartalmát. A védelmező kört szakavatottan alakította ki maga körül, mindegyiket pontosan a megfelelő helyre téve le. Miután elkészült vele, a lány arcát fürkészte. A szer, amit megittak vele, teljesen eltompítja az érzékszerveket, elernyeszti a testet, mintha nem is létezne. A lélek pajzs nélkül, kiszolgáltatva. Egy utolsó pillantást vetett a nyitott szemekre, kezét feltartva, tapssal jelezte a szertartás kezdetét.

A kint zenélők azonnal kapcsoltak, más ütemre váltottak. Ezzel egyidőben a lezárt ajkak mögül zengő torokreszelésbe kezdett a sámán. A már-már morgást utánzó hangok mellé kezével misztikus táncot járt, bevonva a kezére felcsatolt csontok

tucatjait is. A zene ritmusa egyre gyorsult, a falon az árnyak is egyre szaporábban üldözték egymást, még a füstölők is erőt merítettek a láthatatlan energiákból, még gyorsabban fogyasztották el önmagukat.

A sámán rituáléjának első feladata az áldozatbemutatás. Szellemi erejével a földön fekvő hét tetemhez nyúlt ki, mint egy révész a túlvilági lények számára. A holtakra vésett írásjelek átjáróként működtek, kiszívták a húst egykor mozgató testnedvek legutolsó cseppjét is. Néhányukat próbálták az irányításuk alá fogni, ráhangolódni a testüket mozgató vázra, ám a verseny elképesztő méreteket öltött. A tapasztalt sámán még sosem érzékelt ennyi lényt. Csak remélhette, hogy kitart a védelme.

A második fázis a kérés közlése. Továbbra is irányjelzőként navigálja a másvilági lényeket, akik már régóta kitalálták kívánságát, nem ez az első ilyen szertartás. Torka folyadékért kiáltott, de szüntelenül mormogta tovább a rigmust. Gondolatait egyre gyakrabban lengték körbe másfajta ritmusra biztató, suttogó hangok. De még nem engedett az akaratuknak.

A néma csata már megkezdődött, a természetfeletti többsége egymást marcangolták saját világuk határán. A lány mozdulatlanul feküdt, még senki nem érte el. Kasmír verejtékben úszó teste szünetért könyörgött, a kapunak sem nevezhető halvány törésvonal hatalmas nyomást gyakorolt a testére és lelkére egyaránt. *Azok a beszari vénségek! Hogy merészelik! Nem! Ezek nem a te gondolataid, koncentrálj!*

Az óráknak tűnő percek a végéhez közeledtek. Az előtte fekvő lány teste heves rángatózásba kezdett, a belevésett jelek felszakadoztak, vörösre színezte a vére. A szája, mintha ásításra nyílna, engedte be az idegen létformát. Szeme fehérét fekete, füstszerű felhő kezdte uralma alá hajtani. Amint a vonaglás alábbhagyott, a sámán azonnal próbálta elvágni a kapcsolatot a lényekkel, akik közt bőven akadt olyan, ki az utolsó leheletével az egyetlen szabad prédára, órá pályázott. Sikoltani akart, de a varró jó munkát végzett. A földön fetrengve, vonyítva próbált ellenállni az éteri támadásoknak. Lélekpajzsát darabokra szaggatták.

Nem volt vele tisztában, ez mit is jelent ebben a helyzetben, csak az érdekelte: túlélte. Az orrán keresztül, kapkodva vette a levegőt. A hátára gördült, szemével a termet pásztázta. Valahol messziről megszólaló dobok finom, ritmikus ütemével mérte az idő múlását. A hatvanadik ütésnél felült, közelebb mászott a lányhoz, ellenőrizte az életjeleit. Az orrához dugott ujján érezte a kiáramló levegő simogatását, még élt. Hirtelen keze a vékony nyak köré kulcsolódott. Néhány dobbanásnyi időbe telt, míg felocsúdott; *mégis mit csinálok?* A nyakról a mellére csúsztatta tenyerét, fennakadt a meredező bimbón. *Miért is ne?* Ahogy tenyerét végighúzta a lány testén, mocskos lett a jelekkel felszabdalt sávokból kiszökő vértől. A vöröslő ujját szájába akarta venni, belekóstolni tanítványába. Ehelyett csak összepacsmagolta saját, bevarrt száját. *Ha így nem, megkóstollak másképp.*

Ajkáról a lány lába közé furakodott a kéz, miközben egyre közelebb kúszott a lányhoz, míg teljesen le nem fedte annak egészét. Cirógató mozdulatokkal gyűjtött vért a növendéke hastájáról, sikosította fegyverét a következő lépéséhez. Az érintetlen testrészhöz a legapróbb finomságot mellőzve hatolt be, szélesítette a járatott előbb egy, majd több ujjával. A tette keménnyé varázsolta a férfi szerszámát, és a megfelelő

előkészület után be is tuszkolta azt. Az állatias lökések közepette a férfi a lány szemébe bámult, melyben saját fenséges látványát kereste. Az agancsos koponyamaszk nélkül talán meglátta volna örült arckifejezését, ahogy szemét egyre jobban ellepi egy sötét folt.

*

Úgy két-három nappal ezelőtt járt erre ez a lány, már nem emlékszem, de olyan magánakvaló. Magához is beszélt, meg álmában is. Jól emlékszem, felriadtam rá az éjjel. Egyre csak azt hajtogatta: *Ne színezzük be a hajam, könnyörgök, ne többet!*

A szellem nyomában (részlet)

Sházmi, a rókafogó

*

A szűk folyosón gyorsan és messzire szállt a várost mindenfelé behálózó járataiból beszűrődő lárma. A páros a melegvizes fürdőzőbe tartott, azok közül is a magas rangúak, kiváltságosok által látogatotthoz. A ricsaj ellehetetlenítette a beszélgetést, némán mutatta az utat az elől haladó. A lány szorosan a nyomában volt, úgy követte, mint aki fél, hogy elveszti a lába nyomát. A férfi nagyon is tudta, ez az első alkalma itt. Ahogy közeledtek céljuk bejáratához, onnan sűrű gőzfelhők szállingóztak ki komótosan. A tejföls ködből egy alak körvonalazódott ki, lándzsájára támaszkodva. A sámánt meglátva kihúzta magát és a rangjának megfelelő üdvözléssel fogadta:

- Áldás az Alapítónak és az ő akaratának!

Az őr nem várt választ, de ahogy elhaladtak mellette, kénytelen volt utánuk nézni. Förtelmes bűz áradt a hátul igyekvő gyermekből. Magában elátkozta a törpét, amiért be fogja szennyezni a vizet. A fejét rázva hátát ismét nekivetette a kemény sziklának és lehunyta a szemét.

- Be a vízbe!

A parancsnak engedelmeskedve ruháitól megszabadulva gázolt bele a kellemesen meleg vízbe. Kasmír bízott benne, hogy a lány, agyának mélyéről felidézi a puha matrac emlékét, és azzal fogja összehasonlítani a fürdés e magasfokú élményét. Hogy biztosra menjen, a hátizsákjából előkereste az illatosított szappant, amit még ő maga készített. A lány nem palástolta boldogságát, mintha kicserélték volna. A tásk tartalma nem merült ki ennyiből, kis csontpalackokban különféle olajok és színező anyag lapult. Személyesen mosta meg tanítványa haját, dörzsölte be hamu és sárga virágszirmú növények egyvelegével. Az arany színű tincsek elérése érdekében először vizelettel fehéřítették. A megalázó módszert a lehető legbrutálisabban ismételték újra

és újra. Kasmír kegyetlen stratégiája a büntetés-jutalmazás kettőségére épült, a tökéletesen irányítható házi öleb létrehozására fókuszált.

A mosolygó lányt nézve csak szájalmat és megvetést érzett.

*

A csontok... mozogtak! A világon bárki elöl sikerrel megszöktem, legyen állat vagy mutáns, ravasz vajákosok. De csak követett, nem fáradt, hajthatatlan volt. Vártam az elmúlásom, éreztem, itt a vég! Csapdát állítani sem volt erőm, és ott magasodott fölöttem a félig ép, félig csontváz hátságával, mire annyit kérdezett: *Merre a tenger?*

A fókavadászok céhe, Vallomások II.kötet

Elrakh, a futó

*

Második napja vagyunk úton, rég magunk mögött hagytuk a fekete hómezőket. A felhőtlen égbolt a szivárvány összes színében fürdözik, gyönyörű. *Keserves* az előbb mesélte el létrejöttük történetét. *Mégis hány évesnek néz?* A hiedelme szerint a felhők felett, szárnyakkal megáldott emberek élnek mindennapjaik. És az olyan reggeleken, mint a mai, szabad szemmel is láthatjuk a városaikat védő energiamezőket. *Miért csak rajtam nem lehet maszk?* Az arcáról leolvastam volna az igazságot! A sámánra tekintve ismét eltűnődök, miért is érzem rajta a léleklenyomatom.

Hárman gubbasztunk a csontművesek által készített sebes szánon. Nem mertem jelenteni a mesternek, de a szellemi erőm még erősebbé vált az elmúlt időszakban. Úgy érzem magam, mint kezdő koromban. A többféle csontból összeforrasztott szállítójármű folyamatos sikolya kísért. Soha nem képzeltem volna, hogy a megmunkálás ennyire hatással van a még hátramaradt lélekfoszlányokra. Mintha még mindig élnének, de számunkra felfoghatatlan szinten. Folyamatos koncentrációt igényel a lélekfalam fenntartása, muszáj meggátolnom a földöntúli zajokat, különben beleőrülök.

Keserves irányította a hámmal befogott állatokat, a három hegyiszarvast. Felkapaszkodom mellé, és a lehető legnyerőbb mosolyommal fordulok felé.

- Most már megengeded? – kérlelem a férfit, ujjammal a nagytestűekre mutatok. Nagyon szeretném kipróbálni a vezető szerepét, de eddig minden alkalommal visszautasított.

- Ül vissza a seggedre, kölyök. Nézd az eget, keresd a szárnyasokat! – nevet fel csapatunk harmadik tagja, a vadászok klánjának elitje. A nő nekünk hátat fordítva

pihen, a mögöttünk elterülő síkságot kémleli. A harcos tapasztalatával már sikeresen elkerültünk egy jegesmedvét, bízok a képességeiben.

Csalódottan telepszek vissza a csomagjaink közé. Nem volt semmiféle előzménye. A puha szőrméken alakítottam ki a kuckóm, így valamelyest tompítottan csapódom a szán felső részének, onnan pedig tovább a szarvasok felé, akiknek nyoma sincs. A levegőben aranyszőke hajzuhatagom takarja a látásom, de a pörgés sebessége bőven elegendő az agyam összekuszálásához. A hó nem sokat tompít a leérkezésemre, egy ökölnyi vastagsággal lejjebb vastag jégpáncél kerül szét. Több lányt csúszok tovább, szemem szorosan becsukva tartom.

A fejem hangos lüktetésén túl meghallom Áskáló félreismerhetetlen kiáltását. A vadász bizonyára már ura a helyzetnek. Magzatpózomból még nem mozdulok, erőseket pislogok, letörlöm az arcomra tapadt havat. A további üvöltések biztató hatására kikémlelek a menedékemből. Ahol az imént tova siklottunk volna, hosszan beszakadt lyuk tátong. A veszteség tudata lassan körvonalazódik ki bennem.

- Meg se moccanj, maradj a seggeden, kölyök! Ahogy a szánon is tetted!

Áskáló kihúzta a jeges vízből a sámánt, így most három korgó hasról kell gondoskodnunk. Az utolsó simításokat végzem a rögtönzött barikádon. Szerencsémre állja a szél szüntelen rohamát, ki fog tartani reggelig. Keserves ruhái teljesen eláztak, nem kereshetünk másik menedékhelyet, legalábbis ezt mondják nekem. A harcosnak kell vetkőztetnie a férfit, úgy tűnik, még ahhoz sincs elég ereje. A mesteremhez hasonló szarvaskoponyán kívül minden lekerül róla, ahogy ránézek düh és hányinger kerülget. Száraz ruhadarabot kérnek tőlem, nem szívesen adok, de engedelmességek. Az idegességük megrémít. Hamarosan esteledik, nincs más melegedési lehetőségünk, egymásra vagyunk utalva. Hosszas veszekedés után nem vagyok hajlandó összebújni velük, a zsigerem is undorodik a gondolattól. Próbálok aludni. Újra játszom emlékeim a balesetről, elfelejtettem imát mondani az állatokért. A rövid rítus után könnyebben térek nyugovóra.

Valaki forró fűjtatása ébreszt, érzem az arcomon. Szemem felpattan, csillagok magasságáig felérő agancs, sötétségbe vesző szemüreg néz vissza rám. A hosszú pofa szinte súrolja az orrom. Éles fájdalom hasít alfelembre, testem merő vér. Kezem nem engedelmességek, a lábam is elárul, hiába minden igyekezetem. A tehetetlenségem, lebilincseltestem érzete még mélyebbre számúz a fájdalom folyosóin. Velem született erőm szintén cserbenhagy, az alak egyre durvább tempóval szakítja szét a lábam között. Lelki szemem előtt apró darabokká szaggatom a maszkot, fékezhetetlen dühvel semmisítem meg létezésé utolsó foszlányát is. A képzeletem cserbenhagy, nem segít rajtam senki és semmi. Végző elkeseredésemben megváltóként várom az örök álom felém kinyújtó karját. Akárki segítségét.

Valami megváltozott. A kocka megfordult. Ülő pozícióban tehenkedek a testem-lelkem megrontó szerzeten, enyém az irányítás. A semmiből előtermett késsel fúrok lyukakat a nyakába, célzok a szemüreg mélyén rejtőző kocsonyába. Csatakiáltásaimra a földben szunnyadó lények is kíváncsisággal fordulnak, közben kicsit sem csitul a

vérfürdő. *Ez csak egy rossz álom lehet, suttogom magam elé, majd a tört a szívembe zárom.*

Ahogy visszarántotta testem az elkószált szellemem, magamra öklendezek. Hányásom köpködöm, próbálok nem megfulladni. A lehetőségekhez mérten számot messzire űzöm az öltözetemtől. Több évnyi elnyomott, kiszakadt emlék tárta fel ajtaját. Ez a legkevesebb. A fortyogó földalatti tűz írná le helyzetem a legjobban, egy örökre magát hevítő, hergelő körforgás. *Chhhh.*

Ahogy számról az utolsó foltokat is letakarítom, figyelmem az útitársaimra szegeződik. A látvány már nem tudja felkavarni a gyomrom, minden elképzelhető távozott már onnét. Üvöltök és toporzékolok, kisírom az összes eddigi szenvedésem, végre egyként élem meg az érzelmeim.

Az idő megszűnt létezni, nem számít. Ugyanúgy kémlelem az égboltot, mint az előtte lévő napon. Szivárványnak nyoma sincs, sűrű, sötét felhők gyülekeznek a világ messzi égtájairól. Egyé olvadnak, ahogy én. A fekete gomolyagok között villám szellemek versengenek, ki tud hangosabban haragudni a világra. Egyikük sem, hiszen itt vagyok.

- Indulhatunk, kölyök? – kérdezte a teljes felszerelésben várakozó agancsos alak.

- Úgy fogsz velem bánni, mint ők?

- Csinál ilyet egy segítő?

Átpillantok a saját kezemmel készített barikádon. A két, egymáson fekvő test nemsokára egyesül az anyatermészettel, visszakerülnek a nagy láncba.

- Kölyök? Siess, közeleg a zivatar.

Lábam a kérdező irányába visz, közben a szálló hajamat két copfba kötöm össze, azokat is még egyszer önmagukon hurkolom át.

- Tévedsz, már itt is van, itt áll előtted. Zivatar, a vándor.

Mint megerősítés, a természeti elemek hatalmas fényjátékba kezdenek. Hiába a nagy világosság, egyik szeme továbbra is feketében tündököl. Árnyékát messze maga mögé vetítik a fel-felvillanó villámok, és senki másét.